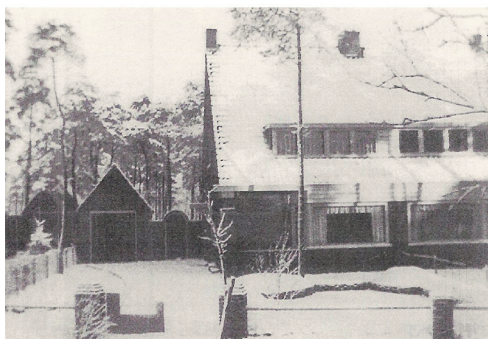

Slachtoffers van de oorlog na 83 jaar erkend *Het droevige drama op de Johan van Limbeeklaan (vervolg)*

Hans Hermans

In het aprilnummer van 2024 schreef ik een artikel over een Duitse bommenwerper die op 14 januari 1942 neerstortte op een dubbelwoning aan de Johan van Limbeeklaan. Hierbij kwamen twee gezinnen, een grootmoeder en een dienstmeisje om. De tien slachtoffers, die tot op heden officieel te boek staan als vermist, zijn nimmer ingeschreven in het overlijdensregister. Ik betoogde toen dat zulks alsnog zou moeten geschieden. Inschrijving in het overlijdensregister zou voor zowel slachtoffers als nabestaanden een waardige afsluiting van een verschrikkelijke gebeurtenis vormen.

Bovendien zouden genealogische onderzoekers dan niet kunnen vastlopen op deze tien namen. Al voor publicatie van het artikel heb ik de daad bij het woord gevoegd. Voor de goede orde hieronder eerst nog eens de namen en geboortedatum van de tien omgekomen personen:

- Wouter Izaak Blok, 23 februari 1907;
- Jenneke Blok-van Daalen, 12 februari 1910;
- Hendrina Adriana Blok, 18 april 1935;
- Adriana Margaretha Blok, 1 februari 1939.

- Anthonius Cornelis van Doorn, 1 mei 1909;
- Catharina van Doorn-Werkhoven, 9 februari 1903;
- Sebastianus Maria van Doorn, 25 mei 1939;
- Gerarda Quirina van Doorn, 20 maart 1941;
- Gerarda de Frankrijker, 8 juli 1877, gescheiden van Quirinus Werkhoven.

- Gijsberta van Zetten, 13 juni 1927.

Een heel beknopt verslag van de nerveerende gebeurtenissen sindsdien. In maart 2024 heb ik bij het Openbaar Ministerie Midden-Nederland (OM) te Utrecht een verzoekschrift ingediend. Hierin verzocht ik het OM toestemming te verlenen om de tien slachtoffers alsnog in te schrijven in het overlijdensregister van de

*De twee-onder-een-kapwoning Johan van Limbeeklaan 9 en 11 voor en na de ramp.
Bron: † familie van Dijk ‡ P.H. van der Meer*

toenmalige gemeente Driebergen-Rijsenburg, dan wel van de huidige gemeente Utrechtse Heuvelrug (UHR).

Mijn verzoek werd een maand later door een (toenmalig) 'interventiejuriste' afgewezen op basis van verscheidene – naar mijn mening zwakke – argumenten. Aangezien ik het niet eens was met die beslissing heb ik telefonisch contact opgenomen met de betreffende OM-juriste. Nadat ik mijn zaak had bepleit, heeft zij mij uitvoerig geadviseerd en conform haar advies werd het tweede verzoek ingediend via de gemeente UHR. Dit verzoek, vergezeld van tien dikke dossiers, is door de interventiejuriste met een positief advies aan de rechtbank voorgelegd. Op 28 mei 2025 heeft de rechter positieve beschikkingen afgegeven: de gemeente UHR dient de tien omgekomen personen alsnog in te schrijven in het overlijdensregister. Op basis van ingewonnen juridisch advies door de gemeente zullen de tien slachtoffers na verstrijken van de beroepstermijn van drie maanden worden ingeschreven in het Overlijdensregister 2025 van de gemeente Utrechtse Heuvelrug. Nadeel hiervan is dat deze inschrijvingen pas over vijftig jaar openbaar (digitaal) zichtbaar zullen worden. Het is mij gebleken dat het alsnog inschrijven van de overlijdens, in het bijzonder ruim 83 jaar na dato, een vrij unieke aangelegenheid is. Dat alles – en zeker de vereiste, zeer uitvoerige procedure voor de gemeente UHR – was niet gelukt zonder de welwillende medewerking én inspanningen van de dames Angeliën Schaaper en Geneviève Dony, respectievelijk medewerkster burgerzaken van de gemeente Utrechtse Heuvelrug en (inmiddels) plaatsvervangend officier van justitie bij het Openbaar Ministerie Midden-Nederland.

Maar er is meer

De Oorlogsgravenstichting (OGS) is in 1946 door de Nederlandse overheid in het leven geroepen om de graven van Nederlandse

oorlogsslachtoffers aan te leggen, in te richten, te verzorgen en in stand te houden. Denk hierbij onder vele anderen aan militairen en verzetsstrijders.

Sinds 2009 registreert de OGS in haar bestanden ook de personalia van slachtoffers van de oorlog, zoals bijvoorbeeld burgers die zijn omgekomen door een neergestort vliegtuig. Voor deze registratie is de OGS onder andere afhankelijk van meldingen van derden. De op de Johan van Limbeecklaan omgekomen tien mensen zijn slachtoffers van de oorlog en daarom onlangs opgenomen in het archief van de OGS en individueel mét illustratie te vinden op de website van de Stichting. Op de startpagina van de OGS kan via de knop 'Zoeken' (linksboven) op zowel naam als plaats worden gezocht. Hiervoor ben ik veel dank verschuldigd aan de heer Johan Teeuwisse, coördinator necrologie & archief van de Oorlogsgravenstichting.

Van het omgekomen gezin Van Doorn heb ik nabestaande nichten en neven bij hen thuis in Zeist ontmoet en met een nicht bezocht ik de plek waar de stoffelijke resten van het gezin Van Doorn liggen begraven. Het graf bevindt zich op een perceel dat is toegedekt met een laag aarde na 'ernstige vernielingen' in 1999. Met een nabestaande nicht en haar man heb ik het graf van het gezin Blok bezocht en daarna op de Johan van Limbeecklaan de locatie waar het gezin Blok is omgekomen. De ontmoetingen met de nabestaanden waren telkens weer bewogen momenten.

Als laatste, maar zeker niet het minste: in april van dit jaar heb ik Jacobus van Zetten ontmoet. Koos (5 aug 1940) is de jongste broer van het omgekomen dienstmeisje Gijsberta van Zetten en de enige nog levende telg uit het ouderlijk gezin Van Zetten. Hij heeft enkele jaren letterlijk bij mij 'om de hoek' gewoond; het was echter het toeval dat ons samenbracht. Koos was anderhalf jaar

†

Gedenk in uw gebeden

Antonius Cornelis van Doorn en zijn echtgenoot Catharina Werkhoven, die met hun kinderen Sebastianus en Gerarda en hun hulp in 't huisgezin Gijsbertha van Zetten in den avond van den 14en Januari plotseling uit het leven werden weggenomen en den 21en d.a.v. te Zeist en Driebergen-Rijsenburg op het R.K. Kerkhof werden begraven.

Hoe ondoordringdelijk zijn Gods raadsbesluiten en onnaspeurlijk zijn wegen!

Hoe onbestendig het leven en hoe onzeker het uur van den dood!

Laten we waakzaam zijn, want we weten nooit, op welk uur de Heer zal komen.

De rechtvaardige, die door den dood wordt verrast, behoeft niets te vreezen. Hij zal in vrede zijn.

Laten we bidden voor onze zoo plotseling van ons gescheiden medeparochianen, opdat God hen brenge op de plaats van verkwikking, licht en vrede.

Heer, geef hen allen de eeuwige rust.

K 815

De 'schat' van Koos; een van de twee bidprentjes die 83 jaar zorgvuldig zijn bewaard. Hierop staan de vier leden van het gezin Van Doorn en 'hulp' Gijsberta van Zetten vermeld. Het is haast niet te bevatten, maar (groot)moeder Gerarda de Frankrijker werd vanwege haar echtscheiding niet genoemd.

Bron: J. van Zetten

oud toen zijn zus Gijsberta overleed; hij heeft nimmer de details van haar gewelddadige dood geweten. In het kinderrijke gezin Van Zetten werd er toentertijd ook niet veel over gesproken. Koos is in het bezit van een 83 jaar lang zorgvuldig bewaarde 'schat' (zie de illustratie).

Aangezien Koos nagenoeg blind is, heb ik op 23 april jongstleden het artikel bij hem in het verzorgingstehuis voorgelezen en alles toegelicht. Hierbij waren zijn vrouw Ria, zoons John en Robert en kleinzoon Tristan aanwezig; dochter Yvonne was helaas verhinderd. Zo geëmotioneerd, maar ook gelukkig als Koos was, toen hij alles over de bruuske dood van

zijn 'grote zus' Gijsje wist. Voor mij heel bijzonder, want ik was niet eerder zo dichtbij de andere slachtoffers geweest als bij Gijsberta, via haar broer Jacobus van Zetten.

De innige dankbaarheid van deze man is voor mij de kroon op al mijn werk.